

[Arne Bjerregaard]

at visse ryster tankerne af sig med alkohol. Det forstår jeg såmænd udmærket.

Lad mig sige om de unge, at vores neutrale skole, vores normløse skole, også kan åbne for alkoholmisbrug. Lad mig nævne fra U 90, udsendt af det centrale uddannelsesråd i 1978, side 185, stk. 28:

»Faren ved at fastholde skolens neutralitet er på den anden side, at de unge kan blive rådvilde og usikre. Idealbilledet af unge mennesker, som selv tager stilling til alle tilværelsens store og små problemer, som tænker kritisk og modent, og som derfor er i stand til at finde ud af, hvilket værdigrundlag og hvilke normmønstre de selv skal bygge deres tilværelse på, bygger på en urealistisk menneskeopfattelse. Den enkelte er ikke i stand til at tage selvstændig stilling til alle de væsentligste værdispørgsmål, som ikke mindst børn og unge ustandselig udsættes for.«

Klart og tydeligt sagt i U 90, som mange ikke kan fordrage. Man må nok sige, at vi bl.a. dér skaber rådvildhed hos de unge, fordi vi ikke giver dem et vædigrundlag, og det styrkes yderligere ved den normløshed og den inkonsekvens, vi har i hjem, skole og også herinde. Vi har f.eks. bestemt, at der på restauranter osv. ikke må udskænkes til unge under 18 år, men vi tillader gerne skoler, gymnasier osv. at udskænke i rigeligt mål til alle dem, som kommer indenfor, selv om de kun er 14-15 år. Det er ikke ualmindeligt, at man er særdeles beruset, når man forlader disse fester. Usikkerheden øges yderligere fra hjemmets side og fra vi voksnes side, når vi siger til de unge: I skal omgås dette varsomt. Men når de unge ser på vores fester, ja, så må de nok sige: hvor er varsomheden henne? Det er jo alt andet end varsomhed, de voksne omgås alkohol med.

Derfor mener jeg, at vi på mange måder svinger på det årsagsmæssige område. Vi ser ikke på årsagerne. Vi ser ikke på det holdningsmæssige. Selvfølgelig havde jeg gerne sagt en hel masse om behandling, og det vil jeg se om jeg kan komme tilbage til på trods af det fremskredne tidspunkt, men jeg mener, at det, ministeren var inde på, det med at se på årsagerne, er det væsentligste. Hvad nytter det, at vi hele tiden går og siger, at Jeppe drikker, når vi ikke prøver på at finde ud af, hvorfor Jeppe drikker? Og det gør vi ikke blot ved at se på behandlingsinstitutionerne.

Hanne Andersen (S):

Alkoholbehandling er som allerede sagt af vores ordfører et samarbejde mellem amter, kommuner og foreninger. Ambulatorierne er vigtige, og det er ikke for meget sagt, at det er et af de vigtigste tilbud i bekæmpelsen af alkoholmisbruget, og det ved amter og kommuner også.

Det er afgørende, at kontakten til ambulatorierne etableres så tidligt, at de ramte ikke er blevet patienter. Hvis kontakten skabes tidligt, er der gode muligheder for at undgå katastroferne i familierne og på arbejdspladserne. Det er også vigtigt, at kontakten skabes hurtigt, så den øvrige familie fortsat har lyst til at medvirke. Familiens medvirken er vigtig for et vellykket resultat.

Når et nyt ambulatorium åbnes, er søgnin-gen der straks. Det er godt, men det er også udtryk for store problemer og for behov for hjælp. Men meget hurtigt kommer der flere henvendelser, end de ansatte og frivillige medarbejdere kan klare.

Det er vigtigt, at afstanden til ambulatorierne er så kort som muligt. Helst skal de ligge på vejen hjem fra arbejde med åbningstid i de sene eftermiddagstimer og de første aften-timer, helst i nærheden af offentlige trafikmidler og i forbindelse med andre service-tilbud.

Men hvordan lykkes det så ude i det praktiske liv at få oprettet flere ambulatorier med de vilkår, indenrigs- og finansministeren byder amter og kommuner? Det går som frygtet af venstres ordfører, når der gives de samme økonomiske tildelinger til ambulatorierne, som de fik forrige år. Man må hugge en hæl og klippe en tå for at få det hele til at gå. Man indskrænker åbningstiden på ambulatorierne, opsiger personalet, det er læger, socialrådgivere og kontomedarbejdere. Man ansætter det samme personale igen, men med et mindre timetal. Jo flere gange man gør det, jo flere nye ambulatorier får man. Man får en bedre geografisk dækning, men ikke et bedre tilbud. Huset er ikke nok. Døren skal jo være åben, for at det kan kaldes et tilbud, og med færre timer vil åbningstiden naturligvis blive mindre. Det er Lænkens vilkår, når man bl.a. i Københavns omegn vil forøge ambulatoriernes antal.

Jeg mener bestemt ikke, at man skal prioritere for amterne vedrørende sygehusudgif-